A°. 1844. N°. 56.

WOENSDAG DEN 8sten MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

(307) De Exploicteur bij het Geregtshof in Suriname, zal op Vrijdag den 10den Mei 1844, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, La. D. No 184 Z. W. en La. D. No. 434 O. W.; aankomende J. H. REIJEG, als in huwelijk hebbende JACOBA SARA STUGER.

Paramaribo, den 7 Mei 1844.

A. DE RANDAMIE,
Subst. Exploicteur.

In-Officieel Gedeelte.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met* 25 *Maart* 1844)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 20 *Maart.*

Alhier is uitgekomen een geestig en bevallig stukje, getiteld: *de verstandige Rekenmeester op den eersten dag van de opening der Geldleening*, bij J. H. & G. VAN HETEREN, voor 5 Cents, en wien dit nog te veel is, *gratis*.

Het begin luidt aldus:

Wat heeft de oude Regering met het beheer van 's Lands gelden wonderlijk omgesprongen! — Hoe blind waren de meeste der vroegere volksvertegenwoordigers! ja, geheel het Nederlandsche Volk! Slechts een enkele begreep het, dat er niet goed gecijferd werd, maar de meeste hadden een blinddoek voor de oogen. Nu! wij hebben dan ook de rekening in den zak gevonden.

Wat staat ons nu te doen? — Met de handen in den schoot blijven zitten? — Daarmede komt men geen' stap verder. Met het hoofd tegen den muur loopen? — Dat geeft builen! Klagen, verwijten, schelden? dat brengt geen' cent in den zak, maar bombast in het hoofd en bitterheid in het hart. Wie wil zich zoo veel last op het lijf halen, en dat om één daalder van de honderd gulden? — Nu, ja! *één* daalder is ook niemendal; maar als men *honderd duizend gulden* heeft, moet men *duizend* daalders betalen, en dat is enorm. — Enorm? jongens kinderen! ik wenschte wel, dat ik *duizend* daalders te betalen had, dan bezat ik honderd duizend gulden, en ik zou wel eens willen weten, hoe het een' man van een ton gouds om het hart was. Ik zou het er op willen wagen, om ook eens te weten, hoe ongelukkig ik zijn zou, als ik maar *acht en negentig duizend en vijf honderd gulden* overhield.

De oude Regering heeft slecht gecijferd. Wij, Nederlanders, willen verstandige rekenmeesters zijn, en de *Balans* eens op maken.

Hierop volgt de balans, waarin de voordeelen der deelneming tegen de nadeelen, op eene geestige wijze in het helderst licht worden gesteld. Wij durven de lezing van dit korte en geestige stukje met ruimte aanbevelen.

Het slot luidt aldus:

Ik bereid mij door mijne vrijwillige deelneming *zelfvoldoening*, die meer waard is dan een daalder van de honderd. Kwam de Leening vol zonder mijne bijdrage, ik zou, ten zij bij onvermogen, den moed missen, om het wereldkundig te maken. Men zou er mij waarlijk niet te meer om achten. — Ieder mensch behoort zoo te handelen, dat, als *alle* andere menschen even zoo handelen, het in de maatschappij goed gaat; maar als ieder ongenegen is tot deelneming zal het in Nederland niet goed gaan.

Daarom, Nederlanders! deelgenomen met een vrij en blij gemoed! Niet gewanhoopt aan het behoud van het Vaderland!

BELGIE.

MONS.

Dezer dagen heeft in onze stad eene vreemde godsdienstige plegtigheid plaats gehad, welke voor ons iets geheel nieuws had, namelijk de teraardebestelling van een' Moor, lid van een' troep, die in onze stad voorstellingen gaf. Deze Arabier, die ziek van Namen gekomen was, bezweek, niettegenstaande alle mogelijke hulp, die men hem toediende, na verloop van drie dagen. Hij werd naar Mons met de uiterste zorg overgebragt. Zie hier de bijzonderheden, welke hebben plaats gehad van het overlijden af tot aan de begrafenis toe. Men begon met den doode het toilet te maken en dit werd volgenderwijze bewerkstelligd: men sneed hem het haar af, men schoor hem door middel van zeep; vervolgens heeft men hem geparfumeerd, dit gedaan zijnde, kleede men hem met een nieuw wit linnen hemd; daarop legde men hem zoo gekleed in eene kist, die niet geheel gesloten was; op de borst legde men een exemplaar van den Koran. De Arabieren namen een rijtuig, waarmede zij den doode naar het kerkhof bragten. (De geestelijkheid van Mons had in het begraven van het lijk ter dier plaatse geene zwarigheid gemaakt.)

Op het kerkhof gekomen, ontdeden zij zich van hun schoeisel, en wieschen zij zich de voeten.

Twee van hen, die het lijk in de groeve moesten nederlaten, gingen in eene kamer behoorende aan het huis van den doodgraver, en gebruikten aldaar een bad van koud water. Daarna zeide hun opperhoofd na zich van de anderen afgezonderd te hebben, zijne gebeden op; al de Arabieren lagen nedergeknield. Zij die het begraven moesten ten uitvoer brengen, ontdeden zich van hunne gordels en bedienden zich er van, om de kist, na dezelve vooraf gesloten te hebben, in het graf neder te laten. Op dat gewigtig oogenblik ging er op het kerkhof een verschrikkelijke kreet op, die veel overeenkomst heeft met eene soort van gebrul; dezelve werd uitgestooten door een' der makkers van den overledene. Daarna hebben allen aarde op het stoffelijk overschot geworpen en het verblijf des doods verlaten.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 20 *Maart.*

Men heeft tijdingen uit Lissabon tot den 13den. Nog altijd was de vesting Almeida welke de insurgenten, den oogenblik te baat nemende toen het garnizoen onvoorzigtiglijk geheel was uitgetrokken, bezet hadden, in hunne handen. Generaal Bomfim had er omtrent 500 man onder zijn bevel en werd nu reeds 19 dagen lang door nabij de 4000 man Portugesche troepen belegerd. De reden, waarom dezen geene snellere voortgangen maakten, scheen in het gebrek aan zwaar geschut gelegen te zijn, hetwelk echter den 7den door eene stoomboot van Lissabon te Oporto was aangebragt en den volgenden dag naar het kamp voor Almeida op weg gegaan. Er scheuen zich buiten de plaats geene guerillas te vormen, op welker ontstaan Bomfim schijnt gerekend te hebben. Aan de grenzen staat eene Spaansche magt, welke helpt zorgen, dat de belegerden geen' toevoer bekomen. — Te Coïmbra is den 8sten een klein oproer geweest; een deel der studenten is des nachts in opstand gekomen. Een paar uren waren zij zoo goed als meester van de stad en hadden zelfs den civielen gouverneur gevangen genomen; maar door troepen aangetast, zijn zij met verlies naar het open veld gedreven, waar men nu denkt, dat deze jonge lieden eene guerilla vormen zullen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 17 *Maart.*

In de tegenwoordige eeuw moet men zich over niets meer verwonderen of niets meer belagchelijk vinden, ook zelfs niet eens de spreekwijze: *men weet nooit hoe eene koe een' haas vangt;* want onlangs nog is er op de rivier de Loire een hert door eene stoomboot gevangen. Een gewone jagtstoet had het op het leven van dat dier gemunt, toen het door de honden, uit het wond van Ancennes gedreven, zich, om hen te ontkomen, in de Loire stortte, maar ook daar stuitte de vlugteling op een nieuw gevaar, door het ontmoeten van eenen stoomsleper, die den stroom opvoer; de boot maakte oogenblikkelijk jagt op het hert, het was een vreemd schouwspel, de fluitende en sisende boot, het heigende dier op den waterspiegel voor zich uit te zien drijven, en eindelijk het scheepsvolk den buit, onder een luid *hurrah!* op het dek te zien hijsschen. Men zegt dat de jagers te voet of te paard, die het hart het eerst hadden opgestoten, voornemens zijn het scheepsvolk der boot, tot uitlevering van den buit te dagvaarden.

Den 18den. — De aankomst van den Heer Berrijer, een der hun outslag genomen hebbende, doch weder ingekozen afgevaardigden, te Marseille, heeft aldaar aanleiding tot vele woelingen gegeven. Den 14den is hij door zijne partij in triumf binnengehaald, maar den 15den hebben niet mindere manifestatiën van de tegenpartij plaats gehad.

Den 19den. — Wij hebben gisteren gezegd, dat de komst van den Heer Berryer te Marseille gekenmerkt is geworden door sterke manifestatien van de beide tegen over elkander staande partijen. De *Gazette du Midi* geeft het verhaal op de volgende wijze:

»Marseille, 14 *Maart.* De jeugd van Marseille heeft gisteren (Woensdag), te half twee ure een bezoek aan den Heer Berryer gebragt. Het boulevard Dugommier, de tot de bijeenkomst bekende plaats was al spoedig vol menschen. Ten half twee ure zijn de jonge lieden in goede orde

en in eene reeks van vijf of zes naast elkander, de straat van het Tapis-Vert doorgetrokken.

» Op de hoogte van de straat de l'Arbre heeft de kolonne zich in twee deelen gesplitst; een deel in deszelfs rigting door de straat Noailles blijven houden, en beide hebben zich voor het huis van den afgevaardigde weder vereenigd.

» De optogt wordt op niet minder dan tusschen de 1000 en 2000 personen begroot. Eene menigte burgers volgen denzelven.

» In den avond is de Heer Berryer verschenen bij het banket, hem door een veertigtal zijner mede-advokaten aan de balie van Marseille gegeven.

» De Heer Berryer moet Marseille morgen verlaten, om zich naar Toulon te begeven."

Den 15den. » In den grooten Schouwburg was door enkele stemmen om de *marseillaise* geroepen geworden; een nog grooter aantal had het waarlijk nationale lied van Karel VII begeerd. Enkelen, de zaal verlatende en zich zijnde gaande vereenigen met anderen, die op het plein Noailles stonden te wachten, hebben voor het hotel van den Heer Berryer de *marseillaise* aangeheven; dit was voorzien en als het ware op het programma gebragt. Wij zouden ons niet gestoord hebben aan deze demonstratie, die niet eens de benaming van dubbelzinnig verdient; maar eenige min geduldige jonge lieden zijn ter plaatse komen toesnellen, en hebben den kreet: *Leve* Berryer! doen hooren.

» Er is wel met woorden getwist, maar zonder pleging van eenig geweld, en de politie is niet anders tusschen beide gekomen dan tot het in hechtenis nemen van een toeschouwer, die *Leve* Berryer! geroepen had. Voor zoo veel de zingenden en woelgeestigen betreft, voor hen is het geweest, als ware er geen besluit van den maire afgekondigd geweest, en de zamenscholing is steeds al grooter en grooter geworden, door het zich gedurig daarbij voegen van nieuwsgierigen en ook van eenige bij de prefectuur wel geziene notabiliteiten. De weg dien men nemen zou, was bepaald, het was die van de ovatie van den 3den Maart; het eenige onderscheid was, dat deze bij helderen dag had plaats gehad.

» Die marschroute scheen opgemaakt te zijn door lieden, wel bekend met de gewoonten van den heer Berryer; want na ons met uitjouwingen en een verward geschreeuw, waarvoor wij hun dank zeggen, begroet te hebben, zijn de zangers zich gaan begeven naar een huis, waar de geachte afgevaardigde den avond doorbrengt; de weg is genomen geworden tusschen door het hotel van de prefectuur en dat van den generaal, de aldaar post hebbende wacht heeft zich aan niets bekreund; hetgene vooral opmerkelijk was, is daar ook het *Ça-ira* zich onder de *marseillaise* mengde maar de politie scheen voor deze woorden niet bevreesd te zijn.

» Gekomen voor het bijzondere huis, waar men zeide, dat de heer Berryer zich bevond, en waar de vereeniging zoo weinig staatkundig was, dat er lieden van onderscheiden meening bij elkander genoodigd waren heeft men daar stand gehouden, om te zingen en te schreeuwen. Mogen wij zelfs geloof geven aan lieden, die ons verzekeren het van nabij gezien te hebben, zoo zou de heer Lagarde, de Zoon, zich op dat punt bevonden hebben. De medeburger van den heer Berryer zal ons ongetwijfeld in staat stellen, zijn *alibi* te bewijzen.

» De bende heeft alstoen den weg genomen naar het Cours; enkele stemmen hebben dezelve teruggeroepen, zeggende: Nu naar den heer Negre en men heeft zich werkelijk voor het huis van dien geachten advocaat van de radicale partij vereenigd. Dit is al wederom een bewijs, dat de manifestatie wel deugdelijk democratisch was. Er is een commissaris van policie vooruit getreden, zeggende: *Mijne vrienden, gij hebt thans eene manifestatie gedaan....* maar het geschreeuw verhinderde hem verder te hooren.

» Van daar heeft men, even als bij de manifestatie van den 8den Maart, den terugtogt genomen langs de bureaux der prefectuur en dezelve met het vaandel, hetwelk vooruit werd gedragen, gegroet, steeds van tijd tot tijd het geroep *weg met Berryer!* doende hooren. Voor het gymnasium heeft men wederom een couplet van de *marseillaise* gezongen, en voorts heeft men het Plein Noailles nogmaals bezocht. Alhier hebben enkelen, die den stoet, onder het geroep van *Weg met Guizot!* gevolgd hadden, die kreet met verdubbelde kracht doen hooren, en nu is de policie voor de tweede maal tusschen beide gekomen tot het in hechtenis nemen van een jong mensch, tot een onzer meest geachte handelshuizen behoorende.

» Overigens is er misschien nimmer zulk een verward geschreeuw van alles door elkander gehoord. Het was door een: *Weg met Berrijer! Weg met de Geschandvlekten!* en: *Weg met Guizot! Weg met de Engelschen.*

» Het plein Noailles weder verlatende is de bende eene hulde gaan brengen aan het dagblad van den Heer *Guizot* en aan deszelfs prefectuur; voor het hotel van den Engelschen Consul heeft zij al weder en weder een couplet van de marseillaise gezongen en zulks doen volgen door het refrein: *Jamais l'Anglais ne régnera.* Daarna is een redenaar uit den troep op een steenenbank gesprongen om de bende te bedanken, maar nader tegen heden middag één ure, op te roepen. Dan is het, zeide hij, het uur van het vertrek van den Heer Berrijer. Deze oproeping is men voorts nog voor het huis van den Heer Berrijer gaan herhalen; maar zich nader bezinnende, heeft men de bijeenkomst op tien ure des morgens gesteld.

— De *Gazette de France* herinnert in een harer artikels, hoe de tegenwoordige minister van marine, heer de Mackau, nog scheeps luitenant zijnde, het eerste vaartuig, hetwelk hij gekommandeerd heeft aan een te buiten gaan zijner magt en instructiën te danken heeft gehad, iets dat men thans in den Schout bij-Nacht Dupetit-Thouars zoo euvel opneemt. Zie hier wat zij zegt:

» De Heer de Mackau, scheeps-luitenant onder het keizerrijk (in 1811) en aan boord zijnde van een brik, die in eene der havens van het eiland Elba lag, maakte van het afwezen zijns kapiteins, die naar Livorno gegaan was om er den schouwburg te bezoeken, gebruik om de Engelsche brik Alacrity in de wateren van Sardinie te gaan aantasten en nam dezelve.

Er waren lieden, die den Heer de Mackau voor eenen krijgsraad wilden brengen. De Keizer gedoogde dit niet en gaf hem het commando over de door hem genomene brik. Opmerkelijk is het, dat de Heer de Mackau, die zijn militair en politiek fortuin aan eene dergelijke daad verschuldigd is, thans den heer Dupetit-Thouars wegens het te buiten gaan van zijn gezag beschuldigt."

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 12 Maart.

Eene misdaad van zonderlingen aard, welke hier in de verloopene week gepleegd werd, houdt thans aller aandacht bezig. Op de twee kerkhoven, gelegen aan de Oranjeburger-poort, waar velen onzer beroemde mannen rusten, werden ongeveer 15 grafsteenen en grafgedenkzuilen beschadigd en beroofd; overal waren geheele metaalplaten en stukken uitgescheurd. De vier gedenkteekenen op de grafsteden van Fichte, Hermbstädt, Hufeland en Schinkel waren geschonden, het laatste, hetwelk nog eerst in het voorleden jaar met zoo groote kosten in den vorigen staat hersteld was geworden, dermate, dat er aanzienlijke uitgaven zullen vereischt worden om de schade te herstellen; het borstbeeld van Fichte, hetwelk op een' hoogen zuil prijkte was er afgebroken geworden. Men kon zich deze verwoesting en roofzucht, jegens zoo beroemde mannen gepleegd, niet verklaren, tot dat het eindelijk aan een politiebeambte gelukte, in een' 16jarigen kna den dader te ontdekken. De deugniet hee bij zijne in-hechtenis-neming verzekerd dat niet lust tot verwoesting, maar honge hem tot zijne misdaad gebragt had. He geroofde metaal had hij verkocht, om zic brood te verschaffen. Intusschen is bleken, dat hij zich voor het verkreg geld alleen snuisterijen en lekkernijen ge kocht heeft.

ADVERTISSEMENTE

(13589) Op Vrijdag den 10den Mei, namiddags om 4 uren, zal ten huize den ondergeteekende in de *Heeren St* worden VERHUURD:

Het *HUIS*, verdeeld in *vier KAME* op den hoek van de *Noorder Kerk Grave Straten*, La. A No. 34; aa mende den Boedel van de Wed. M. NAHAR geb. JESSURUN — waarvan condition ten kantore van Gezworen K ken ter *visie* liggende.

J B LOUZADA Sr.

VENDU:

☞ (13585) HEDEN MORG ten Pakhuize van NIEBERG BOTHE.

Wordt te Huur gevraagd:

Eenige SLAVEN om *Koffij* te pluk adres ter kantore van

(13584) JAN DE JAGER EZ.

Opmerkelijk Zinbedrog.

Kapitein Clifford was een man van gezond verstand en veel kennis, vele ken had hij gegeven van heldenmoed het oorlogsveld, en van geene geringe kwaamheden aan het hof. Dezen man w dervoer eene ontmoeting die wij onze le mededeelen ten blijke, hoe de zintuig ons kunnen misleiden en zonderlinge p ten spelen.

Clifford op zekeren morgen zijnen bie vader, die eenige uren van hem afwo bezoekende, vond hem onverwachts vaarlijk ziek. Deze omstandigheid hem zeer uit naauwe vriendschapsbe king, en vervulde hem aanhoudend het zwaarmoedigst voorgevoel en gr vrees voor deszelfs overlijden. Des avo thuis gekomen, en nog altijd denk over het gevaar, waarin zijn vriend v verkeerde, begaf hij zich in zijne slaap mer, en zag, onderwijl hij bezig was te ontkleeden, tot zijne verbazing ee gedaante, als of het de biechtvader ware. Hij sprak deze gedaante aan, ontving geen antwoord; alleen zijne oo overtuigden hem van de tegenwoordighe des beelds, zonder dat zijne overige tuigen daarmede overeenstemden. Besl ten hebbende de zaak ten einde toe te onderzoeken, naderde hij hetzelve: ma het beeld ging terug, naarmate hij vo waarts trad. Op deze wijze vervolgde hetzelve rondom zijn bed; toen scheen neder te zinken op eene leuningstoel, bleef daar in eene zittende houding; ging de krijgsman op denzelfden stoel z ten, om zich van den aard des verschijn te overtuigen; het beeld stond thans v hem; hij ontkleedde zich zittende in de stoel, terwijl het beeld voor hem staan ble

Toen Kapitein Clifford vervolgens o stond, ging de gedaante weder terug, e scheen, toen hij in bed stapte en zich ruste nederlegde, te verdwijnen.

De moedige man verklaarde naderhand dat hij niet geweten zou hebben, welke naam aan de vermelde verschijning te geven, wanneer de geestelijke op dat uur of la overleden was. Daar echter de zieke he stelde, hield hij dezelve en met alle re voor een zinbedrog.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.